

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ANUL VI. NO. 23

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
11 Iunie 1938

Rugăciune

De Octavian Goga

Rătăcitor, cu ochii tulburi,
Cu trupul istovit de cale,
Eu cad nepulincios, Stăpâne,
In fața strălucirii Tale,
In drum mi se desfac prăpăstii
Și'n negură se 'mbracă zarea,
Eu în genunchi spre Tine cauf:
Părinte — orânduie-mi cărarea!

In pieptul sbuciumat de doruri
Eu simt ispitele cum sapă,
Cum vor să-mi tulbure izvorul
Din care sufletul s'adapă.
Din valul lumii lor mă smulge
Și cu povăța Ta 'nfeleaptă,
In veci spre cei rămași în urmă,
Tu Doamne, văzul meu îndreaptă.

Desleagă minții mele taina
Și legea farmecelor firii,
Sădește 'n brațul meu de-apururi
Tăria urii și-a iubirii.
Dă-mi cântecul și dă-mi lumina
Și zvonul firii 'ndrăgostite,
Dă-i raza soarelui de vară
Pleoapei mele ostenite.

Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frânge
Și de durerea altor inimi
Invață-mă pe mine-a plânge.
Nu rostul meu de-apururi pradă
Ursitei maștere și rele,
Ci jalea unei lumi, Părinte,
Să plângă 'n lacrimile mele.

Dă-mi tot amarul, toată truda
Atâtor doruri fără leacuri,
Dă-mi vișorul în care urlă
Și gem robii de veacuri.
— De mult gem umiliții 'n umbră,
Cu umeri gârbovi de povară,
Durerea lor înfricoșată
In inimă Tu mi-o coboară.

In suflet seamănă-mi furtună,
Să-l simt în matca-i cum se sbate,
Cum tot amarul se revarsă
Pe strunele înfiorate
Și cum sub bolta lui aprinsă,
In smâlț de fulgere albastre,
Inchiagă-și glasul de aramă:
Cântarea pătimirii noastre.

OCTAVIAN GOGA

Farul Creștin

Revistă religioasă

Anul VI. No. 23 11 Iunie 1938
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
În străinătate dublu.

Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Fabricii 20.

Telefon 24,62 Arad
Adresa telegrafică: FARUL Arad

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Ceice sunt abonați numai pe un jumătate de an, vor mai primi numai două numere de FARUL afară de acesta, dacă nu-și reînnoiesc abonamentul.

De aceea, rugăm stăruitor pe toți scumpii noștri abonați, cari au trimis bani numai pentru un jumătate de an, să ne trimită îndată restul banilor pentru abonament, până la sfârșitul anului. Trimiterea repede a banilor ne ajută și pe noi, căci nu trebuie să facem ștergeri din registre și reinscrieri și să oprim foile. Vă ajută mai ales pe Dvoastră, căci nu riscați să pierdeți câteva numere din Iulie, ci primiți foile încontinuu

CALAUZA și MANA numărul trei, se trimit numai celor ce le-au abonat pe un jumătate de an. Noi însă, am tipărit mult mai multe, pentru ca îndată ce ne trimit banii, ceice s'au abonat numai pe un jumătate de an, să le putem trimite foile. Pentru școlile duminicale și pentru ceice citeșc Biblia zilnic, e o mare pierdere să nu reînnoiască abonamentul la timp. De aceea, grăbiți-vă. Înainte de 1 Iulie abonamentul Dvoastră să ajungă la casierie și veți primi bucuroși revistele noastre prețioase încă pe un jumătate de an.

Reînnoirea abonamentelor pe un jumătate de an, e o mare ocazie pentru a face abonamente noi. Sunt o mulțime de familii creștine cari, dintr'o cauză sau alta, nu s'au abonat în iarnă. Apropiati-vă de ele și le propuneți să vă dea banii ca să-i trimiteți odată cu ai Dvoastră. Frații predicatori și alți lucrători în biserică, au o nouă ocazie acum de a răspândi revistele noastre. Cercetați să vedeți câte din familiile pe cari le păstoriți, n'au abonat FARUL. Vedeați câți elevi și învățători n'au CALAUZA și MANA. Ajutați-i și indemnati-i să le aboneze.

--o--

Cu moartea lui Octavian Goga, s'a stins una dintre cele mai mari personalități, pe cari le-a produs neamul nostru românesc. El a fost mare în multe privințe, dar a atins culmile cele mai înalte, ca poet.

Poeziile lui Goga, pe cari trebuie să le citească și să le învețe fiecare tânăr roman, sunt pline de lepadare de sine. El nu-și cântă bucuriile și durerile sale personale, ci sufletul său s'a coborât în viețile fraților săi țărani din Transilvania, s'a unit cu ei, s'a identificat cu durerile și visurile lor și astfel a turnat în acele poezii nemuritoare, tot sbuciumul și toată suferința poporului robit din Ardeal.

Aceste poezii au o notă evanghelică din cele mai sublime. Parcă citești în ele cuvintele de lepadare de sine, de chemare la jertfă pentru alții, ale lui Isus.

În poezia sa, **Rugăciune**, pe care o publicăm altunde în acest număr, el cere lui Dumnezeu sa-l ajute tocmai la această uitare de sine și la contopirea cu nefericirea altora:

„Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frânge
Și de durerea altor inimi
Învăță-mă pe mine-a plânge.
Nu rostul meu deapururi pradă
Ursitei maștere și rele,
Ci jalea unei lumi, Părinte,
Să plângă 'n lacrimile mele!
De mult zac umiliții 'n umbră
Cu umeri gârbovi de povară,
Durerea lor înfricoșată,
În inimă tu nu-o coboară!”

Aceasta e o rugăciune pe care o poate rosti cel mai sfânt om și pe care trebuie s'o spunem cu toții. Ea exprimă suprema dorință creștină de a te uni cu durerile înfricoșate și cu jalea unei lumi nefericite, spre a o ajuta să se ridice mai sus.

Cine citește poeziile lui Goga, va vedea că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și că i-a coborât în suflet toată pătimirea unui neam robit de veacuri.

Poeziile lui sunt o moștenire prețioasă pentru poporul românesc. Ele trebuie iubite și prețuite. Dacă unii dintre noi nu s'au împăcat poate cu toate ideile lui politice, ca poet el e al nostru al tuturor.

Față de bapțiști, O. Goga nu s'a purtat în același fel totdeauna. Immediat după războiu, când a ajuns să facă parte din guvern, necunoscându-ne și fiind informat greșit despre noi, a luat măsuri contra noastră. Dar îndată ce ne-a cunoscut mai bine, și-a schimbat atitudinea și a fost primul care a dat ordine ca să se dea bapțiștilor deplină libertate.

El a fost tot mai atras de ideea națională, totuși a devenit tot mai bine voitor față de noi, convinsându-se că nu suntem un pericol, ci o binecuvântare pentru Patria noastră scumpă.

Îmi amintesc de audiența pe care ne-a acordat-o în iarnă, ca prim-ministru, când vreo șapte irunțași bapțiști au stat de vorbă cu dânsul.

După ce a făcut cunoștință cu fiecare din noi, s'a așezat pe scaun ca să ne asculte plângerile. Unul dintre noi a început să vorbească arătând convingerile noastre sfinte și prigonirile prin cari trecem. Primul ministru a considerat atât de solemne aceste cuvinte, încât s'a sculat în picioare ca să le asculte. După ce ne-am spus păsul și după ce ne-a asigurat de bunăvoința Domniei Sale față de noi, a trecut în fața noastră a dat mâna cu fiecare și, cu un glas jalnic de religiozitate, ne-a spus: „Rugați-vă și pentru noi aceluiași Dumnezeu, la care ne închinăm cu toții!”

Poate dacă ne-ar fi cunoscut mai bine și dacă ar fi știut câtă inspirație a dat el unor tineri bapțiști prin poeziile sale, ar fi fost și mai binevoitor față de noi.

Nu trebuie să credem că toți ceice nu ne iubesc și iau măsuri împotriva noastră, sunt dușmani răutăcioși. Nu. Foarte mulți din ei nu ne cunosc decât din broșurile scrise împotriva noastră de adevărații răuvoitori. Dacă ne-ar cunoaște cum trebuie, cu totul alta ar fi purtarea lor față de bapțiști. Și cea mai bună cale ca să fim cunoscuți, e viața noastră curată și răspândirea literaturii creștine.

I. Cocuț

--o--

Primul împărat creștin

De L. L. Sezonov

Numele lui Constantin însemnează începutul unor timpuri noi în imperiul roman și în biserica creștină. Constantinus, tatăl lui Constantin, la început a fost cezar peste provinciile: Gallia, Spania, și Britania. Mai târziu a ajuns împărat-august. În vremea aceea, imperiul roman era guvernat de doi împărați-augusti și de doi cezari. Elena, mama lui Constantin, din pricina unei legende frumoase, a ajuns să fie foarte vestită în calendarul creștin. În anul 306, Constantinus muri și fiul lui ajunse împărat. În anul 312, Constantin începu războiul, împotriva lui Maxentiu, împăratul rival. Lupta cea mare se dădu la podul Milvan, aproape de Roma, unde Constantin câștigă o biruință hotărâtoare. Unii povestesc că, împăratul Constantin, înainte de luptă, a văzut pe cer o cruce luminoasă cu inscripția: „prin aceasta vei învinge”. Apoi se mai povestește că, Isus Hristos îi apără în vis lui Constantin, și-i porunci să facă un **Labarum** (steag), cu un semn asemănător celui de pe cer. Constantin, dădu îndată ordin, ca pe toate steagurile armatei și uniformele soldaților, să se brodeze semnul crucii. Soldații, probabil inspirați și înfricați de cele spuse lor de Constantin, au luptat cu vitejie și au câștigat lupta decisivă contra lui Maxentiu.

Pocăința lui Constantin

Foarte mulți oameni iubitori de senzational și miraculos, așează pocăința împăratului Constantin, alături de cea a apostolului Pavel. Unii cred, că toate s'au petrecut în mod natural. Alții, din contră, în vedenia lui Constantin nu văd altceva decât o minune dumnezeiască. Minunile se întâmplă totdeauna. Dumnezeu lucrează și intervine adeseori direct în viața oamenilor. Dar minunile nu sunt totdeauna cele mai bune dovezi pentru a adevăra o experiență cu Dumnezeu. De multe ori, minunile ne pot duce în rătăcire. **Viața sfântă** este aceea minune, care dovedește dacă noi am avut sau nu, o experiență sau împărtășire adevărată cu Dumnezeu.

Cu Constantin s'a întâmplat

ceva interesant și ciudat. Inchipuiți-vă, o clipă măcar, pe Prințul Păcii, Isus Hristos, care înalță un **steag războinic**, conduce armate în lupte sângeroase, inspiră soldații la ucideri. Acest lucru nu se poate. Apoi, viața pe care a trăit-o împăratul, nu se potrivește deloc cu viața omului care a văzut pe Dumnezeu; crimele lui Constantin, de mai târziu, — și-a ucis fiul, nepotul și probabil pe Fausta, soția lui, — sunt păcate strigătoare la cer. În sfârșit, Constantin, în același timp îndeplinea funcția de Pontifex Maximus, și Episcopul episcopilor, adică șeful duhovnicesc al păgânilor. Ce să mai spunem de faptul că, împăratul a devenit creștin **prin botez**, abia cu vreo 24 de ani în urma întâmplării cu semnul luminos de pe cer!

În privința vedeniei lui Constantin avem două izvoare de informație: **Eusebiu și Lactantius**. Primul scrie foarte vag și atent, că împăratul i-a declarat sub jurământ că, a văzut „cu ochii săi o cruce de lumină pe cer deasupra soarelui, având cuvintele: „prin acest semn vei învinge”. Profesorul E. C. Richardson ne atrage atenția că. Eusebiu, vorbind de jurământul împăratului, încearcă să arunce răspunderea adevărului pe Constantin. Lactantius, însă, care a scris deabia după trei ani, întâmplarea cu crucea luminoasă, ne spune că toate acestea s'au întâmplat în vis. Probabil Eusebiu l-a înțeles greșit pe Constantin.

Ce s'a întâmplat și ce a văzut împăratul Constantin? Explicația ar fi mai mult de natură psihologică (sufletească), decât supranaturală. Să restabilim împrejurările istorice: Maxentiu, dușmanul de moarte al lui Constantin, se pregătea de războiu. El s'a prezentat în fața supușilor lui ca apărătorul religiei strămoșești păgâne și împotriva religiei creștine. Pentru aceasta, angajă în favoarea lui pe toți soldații păgâni, dar împotriva lui Constantin. Situația lui Constantin a fost foarte critică. Inima îi era foarte tulburată. Eusebiu povestește că împăratul se afla într'o mare încurcătură și apăsător de grozavă neliniște. Fără îndoială, Constan-

tin auzise de creștini, de numărul lor mare, de credința și obiceiurile lor. În această stare sufletească probabil, vreun efect curios de lumină, — cunoscut în astronomie ca „parhelion”, — făcu pe împărat să-și inchipuie că a văzut un semn luminos pe cer. Fără îndoială, Constantin a adoptat religia creștină dintr'o convingere personală, dar o convingere politică.

Va urma: **Edictul dela Milan.**

DELA UNIUNE

Fr. I. Cocuț stă în București până în 25 Iunie. Toți frații cari au greutăți cu prigonirile, sunt rugați să-i scrie pe adresa: L. L. Sezonov, pentru I. Cocuț, str. Berzei 29, București 2.

Pentru zidirea unei biserici, trebuie următoarele trei lucruri: un contract aprobat de Onor. Ministerul Cultelor și Artelor, lucru care se poate face prin Uniune. Contractul trebuie să fie înscris pe o comunitate baptistă. Al doilea lucru e, un plan de zidire aprobat de consiliul tehnic județean. Al treilea lucru e o autorizație de zidire, eliberată de primăria locală, dela care trebuie cerută prin petiție în scris. Dacă primăria refuză să elibereze autorizația, nu ne scrieți nouă, căci nu putem face nimic, ci apelați în termen de 15 zile, la comitetul local de revizuire.

RECUNOAȘTEM cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru Uniune: Bis. Fișez, Caras, 128 lei. Bis. Caplani, Cetatea Albă, 50 lei. Bis. Sasca Română, Caras, 220 lei. Bis. Nova, Severin, 60 lei. Bis. Bucheri, Cetatea Albă, 73 lei. Bis. Oarța de sus, 300 lei. Bis. Nojag, Hunedoara, 120 lei. Bis. Andrei Șaguna, 20 lei. Bis. Secoșeni, Caras, 80 lei. Bis. Cehel, Sălaj, 200 lei. Bis. Gătaia, Timiș, 84 lei. Bis. Soșdea, Timiș, 24 lei. Bis. Fărășești, 112 lei. Bis. Simionesti, 350 lei. Bis. Forotic, Caras, 133 lei. Bis. Tisăuți, Hotin, 85 lei. Casier: N. Oncu, Arad, str. Blanduziei 4.

Biblia

„Nu este carte ca și Biblia! Mulți învățători moderni, nu cred că trebuie să o învețe pe de rost, dar eu cred că învățătura mai bună ca Biblia nu este. Eu pot să scriu capitolele întregi din Biblie, și să scriu din nou, o treime din psalmi, chiar dacă fiecare carte a psalmilor ar fi arsă”.

O AIA PIERDUTĂ

De A. Popovici

Din turma ce păștea împrăștiată pe pășunea verde și mănoasă, se desprinsese o oaie — spune Isus. Se îndepărtă mai jos, să pășcă iarbă mai bună; turma plecă și ea se pierdu. Alergă, alergă, dar tot mai tare se îndepărtă de turmă.

E SORTITA PIERZARII. In goana ei nebună, în sus și în jos, ca o oaie singură, se agăță de toate tufele, de spinii, își lăsă lâna în ei, se răni. In turmă era așa de bine, era păzită, păstorul era cu ea, dar acum iată-o pradă fiarelor de pe câmp. In fiecare clipă poate să se ivească o fiară, s'o sfășie. Când era cu turma, păstorul o ducea pe o pășune mănoasă. Acum aleargă și nu găsește decât stânci seci, fără iarbă. Iar de pe pășunea bogată, păstorul o mai ducea, când era mai cald, la un izvor cu o apă așa de limpede și răcoritoare, care da viață. Acum nu mai găsește nici măcar un pârâiaș noroios, să bea puțină apă, să-și mai stâmpere setea chinuitoare. Iar cu turma în timp de vijelie, era dusă la scut. Acum e sortită să stea pe orice timp, singură, pierdută, rătăcită, să piară.

In pustiu! păcatului sunt atâția oameni, cari umblă rătăcind — poate ești și tu unul — la care s'a gândit Isus. In timp ce în turma Lui, e așa de bine; pășunea e din belsug, — „...mă paște pe pășuni verzi”, exclamă David, — iar tu umblă rătă-

cind. Locul prin care rătăcești, e fără iarbă, e pustiu. „Mă duce”, — spune David, — „la ape de odihnă”, iar tu rătăcești în căutarea unui pârâiaș, plin de noroi, cu apă stătută și stricată, ca să-ți stâmpere setea, și nici de acesta nu găsești. Altor nu le e frică: „...de nici un rău...”, iar ție în fiecare clipă poate să-ți apară o primejdie, o fiară care să te sfășie. Spinii păcatului prin cari rătăcești, ți-au luat toată vlagă. Sfârșitul va fi tragic, trist, amar și sigur.

Dar Isus spune că pe când oaia rătăcea departe de turmă, PĂSTORUL O CAUTA. A lăsat turma și a luat drumul printre munți, printre stânci, prin prăpastii, să caute oaia rătăcită, sortită pierzării. Legătura care era între el și oaie, l-a făcut să meargă, pe drumuri, prin locuri neumblate, s'o caute. Mila și dragostea față de oaia pe care o păstoria, l-au împins pe cărările pustului, să-și aducă oaia înapoi, s'o salveze dela pierirea sigură. Mă gândesc că poate mulți spinii l-au lovit peste obraz, l-au înțepat, și poate a trebuit să coboare jos în prăpastii, unde era căzută oaia pe care o căuta. Și poate că, s'o afle, a trebuit să strige mult, chemând-o.

Dacă ești o oaie rătăcită și-ți vezi rătăcirea mare, vezi că ești departe de turmă, ascultă cum te strigă Păstorul tău.

Vocea Lui străbate peste veacuri și ajunge până la locul în care ești. In starea ta căzută, în groapa păcatului în care ești. El e gata să intre, să te scoală, luându-te pe umerii Săi, să te aducă în turmă. Ești gata să-I ascuți vocea cu care te strigă, să-I răspunzi, să-ți găsească locul să vină și să te scoată?

Apoi Isus continuă să spună că păstorul, când găsește oaia rătăcită, o pune pe umerii Săi, cu bucurie. Când ajunge acasă, se bucură, ba cheamă prietenii să se bucure cu el. BUCURIA PĂSTORULUI! Oaia care a lipsit din turmă, care era pierdută, e din nou în turma Lui. Și Isus mai spune, că în cer e multă bucurie, când un om din rătăcirea lui prin pustiu! păcatului, după ce a bătătorit cărările pierzării, se întâlnește cu Păstorul său și e adus din nou în turmă, „se pocăiește”.

Vesellie este în cer de-un păcătos.

Ce-a ajuns acasă pocăit.

Să strigăm ca Psalmistul: „Rătăcească o oaie pierdută, caută pe robul Tău...” O, Doamne, dacă e vorba de binele nostru, caută-ne pe noi robii Tăi, pierduți! Și dacă prin întoarcerea noastră, putem să-ți producem bucurie în cer, deschide-ne ușa să intrăm, și fă să ne împărtășim și noi din marea-ți bucurie!

Casă de rugăciune — adunare — biserică

Este bine stabilit că, pe timpul Domnului Isus Hristos și al apostolilor, cuvântul biserică (ekklesia), se numea orice întrunire, fie politică, socială, unde se discutau chestiuni de interes public. Era un cuvânt care se adapta potrivit vremii. Ce s'a întâmplat însă? Cuvintele sunt supuse multelor schimbări. Alfel au vorbit strămoșii noștri și alfel vorbim noi. Și astăzi avem nume care au însemnătate deosebită, de pildă, să luăm numele, capră. Capră i se zice locului unde stă birjarul, capră li se zice lemnului în formă de X, pe care se pune lemnul ca să-l putem lăua mai ușor cu ferestrăul și capră i se zice și animalului cu același nume. Același cuvânt se înțelege în trei feluri.

La fel cuvântul biserică, potrivit timpului nostru, are cu totul o altă însemnătate față de cuvântul adunare, sau casă de rugăciune. Numele de biserică, adunare, casă de rugăciune, noi le înțelegem tot ca și în timpul Domnului, nu așa înțelege însă lumea inconjurătoare acest cuvânt.

Prin cuvântul biserică, se înțelege astăzi locașul destinat Cultului, pe când prin cuvântul adunare, se înțelege cu to-

tul al'ceva și cuprinde toate întrunirile, fie politice, sociale, etc.

Și iată când spui cui nu știe aceasta: vii la adunare? Gândul lui fuge desigur la adunările pe cari le cunoaște el; dar ce să mai spun atunci când aud autoritățile de adunării. Te va surprinde faptul că vei fi întrebat: dar aveți autorizație?...

Și mai mult, bisericile sunt scutite de impozite, dar adunările sau casele de rugăciune nu. Și atâtea neplăceri avem pe această chestiune, dând ocazie la atâtea procese... Cauza?... că numim biserică, adunare, sau casă de rugăciune.

Legiuitorii au zis așa: da, bisericile sunt locașuri destinate Cultelor și ca atare sunt libere, adunările însă nu; ei, cu anumite autorizațiuni și sub un control sever, căci în adunări se discută tot felul de chestiuni. Citiți ordonanțele și vă veți convinge că, „orice adunări sunt interzise...”, nu însă bisericile cari și ele sunt o ramificare a adunărilor propriu zise.

Trebuie odată să punem capăt și acestei chestiunii și să învățăm să zicem: „biserică” în loc de „adunare sau casă de rugăciune”, care pentru noi este una

și aceeași, dar pentru a ușura sarcina celor însărcinați cu supraveghierea ordinei și a înlăturarea neplăcerilor ce decurg din aceasta.

D. BABAN.

A încetat din viață sora Rusu, din Sebiș, jud. Arad. Serviciul înmormântării a avut loc la 31 Mai, condus de frații Belcu V., M. Cristea, E. Tudoran și C. Pascu. A cântat corul din loc și muzica din Revetiș.

**Harta pământului sfânt,
Palestina,**

se găsește de vânzare cu 100 Lei
bucata

Comandați-o contra ramburs dela

**„Depozitul
de literatură”**

Arad, Str. Fabricii 20.

Dumnezeu e aproape

Predică de C. H. Spurgeon

„El e aproape de fiecare din noi”.

Când omul a călcat porunca lui Dumnezeu, a murit sufletește și moartea sa a constat din despărțirea de Dumnezeu. Din acea clipă, omul a început să creadă că Dumnezeu este departe și de atunci, aceasta a fost religia sa. Pentru că inima sa e departe de Dumnezeu, el își închipuiește că și inima lui Dumnezeu este departe de el. Dar nu este așa. Dumnezeu cel viu nu este departe de niciunul din noi; căci înrânsul ne mișcăm și trăim. Vedem mâna lui Dumnezeu în viața zilnică și ne bucurăm chiar dacă unii ne cred rătăciți. Ceice văd, pot suferi batjocura orbilor.

Păcatul nepăsării

Să fii nepăsător față de Dumnezeu când El e aproape, în slava Majestății Sale și cu bogățiile iubirii Sale, e un semn de o mare impietare a inimii. Dumnezeu e aproape, dându-ți răsufierea și susținându-ți viața în fiecare clipă și totuși tu ești nepăsător. Cei sfinți au tremurat de groază în fața Sa și tu râzi nepăsător. Cum se poate aceasta? Dacă ar fi plecat departe și L-ai fi uitat, ai avea poate o mică desvinovățire; dar când Domnul e lângă tine, cum poți sta fără să ții socoteală de El? Oare nu e aceasta un păgânism întreg? Dacă un inger, stând în fața Domnului, n'ar voi să-L adore, dacă un duh cerese ar sta fără respect în fața tronului arzător, am spune cu toții că aceasta e o mare gresală; dar ce se poate spune de tine? Ce aș putea spune de voi cari ați stat aici, în prezența Domnului, zece, douăzeci, sau treizeci de ani și totuși nu v'ați plecat cu respect în fața Lui ca să-I dați inima și viața? Așa de puțină cinste știți să-i dați Domnului? Oare nu merită El să vă gândiți la El? Nu vreți să vă îndoiți genunchii și să vă înălțați duhul în adorare față de El?

Ah, bărbaților și femeilor, de ce vă purtați atât de nedrept și atât de nerecunoscător? Cum vă puteți desvinovăți că, deși trăiți și aveți viața din El și prin El, totuși trăiți ca și cum n'ar exista o astfel de ființă?

Aceasta ne umple de speranță

Dacă Dumnezeu nu e departe de niciunul dintre noi, atunci căutarea noastră e plină de speranță. Dacă eu caut pe Dumnezeu și El nu e departe, atunci Il voi găsi de sigur. Nu trebuie să mă ure în ceruri, nici să mă cobor în adâncuri, căci El e aproape! Ah, să ai doar credință ca să-L vezi și atunci ajungi la El, fără să te miști de pe scaun. Dacă Il cauți și El te caută de sigur, căci altcum nu ți-ar fi venit gândul să-L cauți. Când păcătosul caută pe Dumnezeu, atunci și Dumnezeu caută pe păcătos și ei se vor găsi repede. Oare nu e scris că, dacă Il cauți, Se va lăsa găsit? Căutați pe Dumnezeu până se poate găsi, chemați-L cât este încă aproape. Cel atotștiutor iese cu bucurie în calea celor ce-L caută sincer.

Domnul ne vede foarte bine

Cât de bine vede Domnul poacănta noastră! Dacă este aproape, El vede lacrima care curge acum pe obrazul tău; El vede povara păcatului care apasă inima ta; cunoaște tulburarea sufletului tău și îți pricepe neliniștea. Când stau aproape de o persoană care e chinuită, nu pot să n'am milă de ea. Tatăl din ceruri este mult mai milos decât noi, și după cum se îndură un tată de copiii săi, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El.

Dacă inima ta e zdrobită, Domnul te înțelege. Dacă vrei să scapi de păcat, El aude strigătul tău: „Cum voi fi mântuit?” Vederea lacrimilor tale Il mișcă; auzul strigătului tău Il umple de milă. Nu te îndoi de acest fapt: Dumnezeu nu poate fi aproape și totuși să fie nepăsător, căci numele Său e iubirea. El te-a auzit și S'a îndurat de tine ieri, când rusinea de păcatul tău te-a chinuit. Te vede acum în singurătatea ta și în sbuciumul tău. Chiar de ai fi un cerșetor fugar și atunci Domnul e aproape de tine.

Fiind aproape de noi, ce bine vede El credința noastră! Dacă privești în dimineata aceasta la cruce, Domnul vede această privire. El vede și pe cel slab și pe cel tare; dacă credința ta nu e decât ca un grăunte de muștar, El și atunci o vede. Înainte ca predicatorul, sau frații din biserică să vadă credința ta, Domnul

o cunoaște pe deplin. Crezi tu că Isus este Hristos? Te încrezi în El? Dacă da, atunci să știi că Domnul a bineprimit credința ta și a spus: „Nu mai este nicio oșândire”. Dacă El ar fi departe, poate credința ta mică ar trece nevăgată în seamă; dar fiind lângă tine, El vede prima rază a credinței în sufletul tău. Deși încrederea ta e foarte slabă, El o primește și o ocrotește.

Dacă Dumnezeu e aproape de tine, o suflete, sărman,

cât de repede se poate descoperi!

Știu cât de repede poți ajunge la disperare și totuși, înainte ca ceasul acela să mai numere o jumătate de oră, tu poți scăpa de ea. Nu există nimic între tine și Domnul Isus, decât necredința ta. Alungă această necredință și vei vedea îndată pe Domnul și te vei bucura.

Se spune că, odată un prizonier era dus să fie ucis și în timp ce mergea pe drum, inima sa era apăsată de gândul morții, fără ca să fie cineva care să-l mângâie. Spânzurătoarea creștea tot mai mare la orizont și inima sa era cu totul zdrobită. Dar iată că comandantul său venea călare, cu o repeziune uimitoare, aducându-i iertare deplină. Atunci omul și-a deschis ochii și, ca și cum ar fi înviat din morți, s'a umplut de fericire. Prezența comandantului său, alungase toată desnadejdea. După aceasta a spus că, niciodată în viața sa nu i se păruse lumea așa de frumoasă și că nu există în lume vreo poezie așa de frumoasă, ca și cuvintele sentinței de iertare.

Prietenilor, îmi aduc bine aminte de timpul când eram în ghiera morții și când Isus a venit la mine cu iertarea.

Când am văzut urmele cuielelor

pe mâinile și picioarele Sale și când am privit la rana din coasta Sa, inima mi s'a umplut de bucurie. Când El a spus: „Păcatele tale, cari sunt multe, sunt iertate!”, am crezut că n'am mai văzut așa o dragoste până atunci și n'am mai auzit o cântare atât de frumoasă. Și cred că am avut dreptate. Nici veșnicia nu-mi va da ceva mai dulce. Domnul meu iertător nu are seamăn sau rival.

(Continuare în pag. 7-a)

Din lumea largă

Războiul din China. Se spune că dela începutul luptelor din China, Japonezii au doborât și au nimicit 1000 de avioane chinezești.

Războiul din Spania. Războiul civil din Spania pare a se apropia de sfârșit. Luptele se dau cu furie și de o parte și de alta. Se semnalează zilnic numeroși morți și răniți, mai ales în populația civilă.

O intervenție la locul ei. Atât în America, cât și în Anglia, bombardările orașelor deschise din Spania și China, au produs o vie impresie. Anglia și-a trimis protestul atât guvernului japonez, cât și generalului Franco, împotriva acestor bombardamente, în cari își găsesc moartea mai ales copiii și femeile.

Altă intervenție. Se spune că Anglia a făcut propuneri, la cari a cerut și învoirea Italiei și Germaniei, ca părțile cari se luptă în Spania, să lege un armistițiu pentru câteva zile, ca în acest timp, înputerniciții celor două părți, să stea de vorbă și să facă pace. Din știrile sosite până acum, se văd puține speranțe în ce privește succesul acestei intervenții.

Intrevederea Ciano-Perth. Ministrul de externe al Italiei, a avut o întrevedere cu lordul Perth, ambasadorul Angliei în Italia. Cu această ocazie, ambasadorul Angliei s'a informat de mersul negocierilor franco-italiene. Se știe că ele s'au suspendat de trei săptămâni, guvernul italian fiind hotărât să nu ajungă la ceva definitiv cu Franța, înainte de a se reglementa chestiunea Spaniei, după punctul de vedere al Italiei.

Vânătoare de om. În Florida, America de Nord, s'a organizat o vânătoare adevărată, pentru a prinde pe răpitorul copilului de cinci ani, al marelui magnat al petrolului, James Cash. Zeci de avioane și hidroavioane au cercetat regiunea de pe malul mării, unde se crede că s'a ascuns răpitorul copilului. Se spune că întreaga regiune are înfățișarea unei tabere militare. În oraș, mulți umblă cu puștile pe umăr. Până și crucea Roșie a organizat mai multe centre de ajutorare medicală.

Alt războiu. Intre republicele Peru și Ecuador, America de Sud,

sunt grave neînțelegeri. S'au înregistrat mai multe ciocniri între grănicerii acestor două state. După știrile apărute, se pare că în curând va izbucni un războiu între cele două țări învecinate.

Fugă de pe un vapor. De pe un vapor francez, care plecase din Constanța, unde s'a oprit pentru câteva ore, au sărit în apă doi călători, cari venind înnot până la tărâm, s'au predat căpitanului portului. Au istorisit că fac parte dintr'un grup de 80 de spanioli, cari au făcut școala de pilotaj în Rusia și că acum sunt trimiși să lupte pe front, de partea guvernamentalilor. Apoi au cerut să fie puși sub protecția autorităților românești.

Polonezii protestează. Se spune că, ziarele din Varșovia, au început să protesteze împotriva Germaniei, deoarece și după convenția din anul 1937, dintre Polonia și Germania, situația polonezilor din Germania nu s'a îmbunătățit ci, dimpotrivă, s'a făcut mai rea.

Pregătiri militare. În Cehoslovacia, printr'o lege privitoare la pregătirea militară, s'a luat hotărârea ca, un număr de cam 600 mii de cetățeni din Praga, dintre cari jumătate femei, să fie supuși unei pregătiri militare speciale. S'a mai hotărât că, dacă împrejurările vor cere, Cehoslovacia va introduce serviciul militar pe trei ani.

O țară a negrilor. Un politician american vrea să propună crearea unei țări independente a negrilor, în Africa. Aici urmează să fie trimiși toți negrii din alte țări. Această propunere a stârnit între negrii, un mare entusiasm.

Un puternic cutremur de pământ a fost simțit în Silezia. Locuitorii cuprinși de spaimă s'au refugiat în câmpie. Numeroase case din orașul Katowitz au suferit însemnate pagube.

O declarație a cabinetului sud-african, acordă drept egal pentru a se putea cânta și imnul național sud-african ca și cel britanic.

La Salonic, Grecia, s'au arestat membrii comitetului și principalii conducători ai unei asociații comuniste, printre cari se află profesori, instructori și mulți funcționari. Cei arestați au fost trimiși la judecată și condamnați la închisoare și deportare.

Peste regiunea Sătmarului s'a abătut în zilele trecute o ploaie cu grindină de mărimea unui ou de porumbel, pustiind întreaga recoltă. Pomii au fost goliți de frunze și fructe, iar viile complet distruse. Prefectul județului a luat măsuri grabnice, ca ogoarele distruse să fie însemnate din nou.

Un grup de excursioniști, cari voiau să treacă spre Ungaria, la Episcopia Bihorului, au fost cetați și în geanta unuia dintre ei s'au găsit monede de aur, în valoare de 100.000 lei. I s'a luat suma și a fost dat în judecată.

Se știe că Englezii sunt mari iubitori de flori. În fiecare an cheltuiesc sume enorme pentru importarea florilor din țări străine. După o statistică nouă, se cheltuiesc anual 15 milioane de lire pentru flori tăiate.

Tulburările din Palestina nu s'au terminat. Bandiții au atacat în apropiere de Ierusalim, un grup de lucrători cari reparau șoselele și, după ce i-au jefuit, au dispărut cu 10 lazi de dinamită. Pe linia ferată Lydda—Ierusalim conducta de petrol a fost spartă în mai multe locuri. În regiunile Nazaretului și a Beerșebai, banda de revoltați atacă coloniile și dau foc recoltelor. Un grup de 100 de evrei a încercat să manifesteze în fața clădirii ambasadei britanice, în semn de protest contra condamnării la moarte a doi evrei din Palestina. Poliția a împărșiat pe manifestanți.

Aviația japoneză a bombardat orașul Canton timp de o jumătate de oră. S'au aruncat 30 de bombe asupra instituțiilor publice și asupra șantierului de construit vapoare. Pagubele sunt foarte mari.

Cântările Sionului

Cu peste 650 de cântări și legată bine, se găsește de vânzare cu 50 lei bucata.

Ceice comandă dela 10 bucăți în sus, primesc un rabat de 20 la sută.

Cereți-o cu ramburs dela **Depozitul de Literatură Creștină,**

Arad, Strada Fabricii No. 20.

Dumnezeu e aproape

(Urmare din pag. 5-a)

Ce minunat e Hristosul care mi-a aparut mie, nelegiuitului, păcătosului osândit în drumul spre iad! Binecuvântat fie numele Său! El a purtat pe cruce blestemul, rușinea și moartea mea și eu sunt liber. Aceasta e arătarea Domnului, pe care vreau s'o vedeți și voi; și pentru că e aproape, nu există niciun motiv ca El să nu vă dea mântuirea chiar în această clipă, celor ce îl căutați. În momentul când aceste cuvinte ajung la urechile voastre, Dumnezeu, în persoana Fiului Său, vi se poate arăta și să facă îndată ca mima voastră să tresalte de bucurie.

Și acum să mă întorc către poporul Domnului și să vorbesc celor ce au găsit pe Hristos. Fraților, răscumparați prin prețiosul sânge al lui Hristos, și simțitori la prezența lui Dumnezeu, bagați de seamă, cât de bine ne vede Domnul în tot ceea ce facem. Să umblăm în lumina Sa.

Să trăim în prezența Sa

Vă amintesc că Domnul vostru e un Dumnezeu gelos. Sub astfel de îndatoriri grele și fiind legați de El cu legăturile atât de puternice ale dragostei Sale, — trăiți sub ascultare, trăiți cu inima, mintea și voința voastră, îndreptate spre El, trăiți numai pentru El. Fug sub privirea Sa neîncetat, păstrați-L totdeauna înaintea voastră. Viața voastră să se vadă că e trăită sub bătaia razelor ce izvoresc din tronul divin. Ah, cât de sărace sunt viețile multor credincioși! Cât de goale! Dumnezeu e gata să le umple și să le înalțe. El să vă ajute să vă ridicați dela viața muribundă a cului, la viața slăvită, sub puterea Duhului Său. Dacă apropierea Sa nu ne face să strigăm către El ca să ne facă oameni, într'adevăr ce altceva ne poate face? Ah, Doamne, care ești așa de aproape, atrage viețile noastre în viața Ta!

Vați gândit vreodată cât de minunat e, că poți ajunge repede în tovărășie și părtășie cu Domnul? Oare nu ne așteaptă El să ne întâlnească? Dacă mergi pe câmp cu Isaac, Dumnezeu e acolo. Aleargă atunci la tovărășia cu Domnul, fără de teama că n'o vei putea obține.

O credincioasă a visat odată un vis care n'a fost numai vis, ci și realitate. Ea s'a văzut deodată cu

totul înconjurată de Dumnezeu; deasupra ei, în jurul ei, sub ea, Dumnezeu era pretutindeni ca o rază puternică și pătrunzătoare. În jurul ei s'a așezat un zid de strălucire și pe când stătea ea aici, toate grijurile, tulburările, ispitele și păcatele ei au dispărut dincolo de zid și n'au mai putut pătrunde la ea. Dacă lumina aceasta nu se deschide ca să le dea drumul, ele n'o mai pot atinge niciodată, ci e într'o siguranță deplină. Oare nu e Domnul un zid de foc în jurul nostru?

Nu interesează de ce vin oamenii la biserică; Dumnezeu îi poate binecuvânta oricum. Dacă Hristos e predicat, oamenii vor fi mântuiți. „Domnule”, mi-a spus odată unul, „am intrat la Dvoas-

tră în biserică, numai ca să găsesc un om cu care vroiam să mă cert. Am intrat înăuntru și Domnul mi-a ieșit în față. Am uitat de ceartă și m'am împăcat cu Dumnezeu”. El nu e departe de nimeni, și, ca răspuns la rugăciunea credinței, El poate mântui pe ori cine. De aceea, curaj, muncitorilor! La lucru! Mergeți în colțuri și predicați! Dumnezeu e alături de voi! Mergeți la copiii din școala duminicală. El nu e departe de niciunul. Lucrați cu bucurie, căci Domnul este aproape. Mergeți înainte prin viață și moarte și atunci Domnul va fi cu voi.

Până când ziua se va revărsa și noaptea va fugi, rămâi cu noi, o, Doamne. Amin.

STRIGĂTE DUPĂ AJUTOR

de Marcu Nicșifor

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M'a uns să vestesc săracilor Evanghelia”.

Luca 4:18.

Cu drept cuvânt, Evanghelia este cartea săracilor. Aceasta o vedem dela începutul și până la sfârșitul cărții sfinte. Domnul Isus S'a făcut sărac, ca să ne îmbogățească. Cred că nu voi greși când voi spune, că El a fost cel mai sărac om din timpul Său. La naștere n'a avut leagăn. De multe ori nu mânca și n'avea unde dormi. N'a avut pat unde să moară și mormânt unde să fie îngropat. Pe ucenici i-a ales tot dintre cei săraci.

Niciodată nu și-ar fi îngăduit să mănânce o mâncare mai bună ca ei, sau să-și cumpere o haină mai scumpă ca a lor. Rugăciunea Tatăl nostru, e rugăciunea săracilor. „Pâinea noastră cea de toate zilele, dăne-o nouă astăzi”. Nu spune, pâinea pe care o avem pentru un an, păzește-o de hoți. Tânărului bogat i-a spus: „Vinde tot ce ai”. Cămila prin urechea acului, păsările cerului, trandafirii, etc., sunt pilde ale acestei învățături. După cum atunci erau bogați și muritori de foame, așa e și azi.

Dar Domnul Isus a mers și mai departe, făcându-Se una cu săracul. Deci ajutând pe sărac, ajută direct pe Domnul Isus (Matei 25:45). Religia adevărată e continuarea faptelor începute de Domnul Isus. Predicarea Evangheliei, hrănirea săracilor, orfanilor și ajutorarea văduvelor (Iac. 1:27). Averea nu este dată pentru asigurarea vieții pământești, ci este un talent incredințat pentru un timp, pe care trebuie să-l întrebuițăm cu sfîntenie, nu dapă bunul nostru plac.

Ai o casă? Dorința lui Dumnezeu este

ca, săracul fără adăpost să se odihnească în ea. Dacă tu, într'o casă de lut, care n'a fost a ta, n'ai vrut să primești pe fratele tău sărac, care dormea pe drumuri, nu crezi că Dumnezeu ar face nedreptate primindu-te în cerurile Sale mărețe și veșnice? Deci, judecă-te singur, ca să nu fii judecat.

Am încercat să vestesc săracilor Evanghelia, pentru că ei au dreptul mai înalt. Dar am fost primit rău și alungat.

Mi s'a zis: „Imi vestești iertare, mântuire; mai bine vino și vezi copiii și soția mea, cari mor de foame. Eu aproape leșin alergând după serviciu toată ziua. Tu vrei să mă mântuiești?” O altă femeie cerea bani pentru copii, dar era alungată. Primind cinci lei, a izbucnit în lacrimi și a fugit aproape țipând.

Trăiește în mahalatele capitalei. În unele locuri sărăcia a ajuns așa de înfiorătoare, încât simțirea mea de om se împotrivesc să scriu. Starea lor mă îngrozește; nu-i poți privi; îți întorci fața dela ei.

Acum mă gândesc la noi, creștinii, cari am primit pe Domnul Isus. Nu numai că nu mergem să le ajutăm, să împărțim durerile cu ei, așa după cum suntem învățați, dar nici nu le vestim mântuirea în teorie, pentru că ei nu pot plăti predicatori. Să nu ne închidem inima, căci, din cauza purtării noastre, este hult și batjocorit numele Domnului.

Cine zice că iubește pe Dumnezeu, dar în casa lui nu este loc de dormit, mâncare, ajutor pentru sărac, acela e un mincinos, pentru că, cum poate iubi cineva pe Dumnezeu pe care nu-L vede, da-

(Continuare în pag. 8-a)

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

O față voioasă

O femeie, care avea de îndurat multe necazuri și greutăți, dar, care era bine cunoscută prin firea ei veselă, explica odată unui prieten: „Tu știi că eu nu am bani mulți. N'am să dau nimic altceva, decât pe mine însămi și așa, am ajuns la convingerea că, nu trebuie să întristez eu necazurile mele, viețile altora. Eu râd când s'mt mai multă nevoie să strig sau să plâng. Eu zâmbesc în fața desamăgiriilor. Alăt cât se poate, am văzut că, numai acela s'a dus dela mine, împovărat de un nou necaz, căruia i l-am spus sau i l-am dat eu”.

Hristos singur e Rege

Când soldații romani, în 364, A. D., au ales pe Valentinian de împărat al Imperiului Roman de Apus, se sfătuiau împreună cum să-i caute un tovarăș de domnie. Auzind aceasta, împăratul a răspuns că, acum este în puterea lui să poarte grija imperiului și ei nu au puterea să-i aleagă un ajutor. El este absolut. Tot așa, Hristos este singur Domn. El nu împarte Impărăția cu altul.

Pacea purtătorului de jug

„Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28).

„Nu interesează problemele voastre, nu interesează îndoielile voastre, nici ispitele voastre, nici mulțimea de păcate; veniți la Mine și voiți deslega probleme-

le voastre. Eu voi împlini lipsurile voastre. Învățați dela Mine. Luați jugul Meu asupra voastră”. Nu este acest om un egoist nesuferit? Dacă nu, atunci ce este? Vocea Lui o auzim încă deasupra tuturor voecilor, în aceste zile de civilizație frământată. El ne vorbește în Răsărit, după cum vorbește în Apus; nu unui trib sau națiune, ci întregii rase omenești. Și El vorbește încă într'un limbaj simplu, așa de simplu, încât chiar copiii îl pot pricepe: „Veniți, învățați, luați”.

Experiență pe înălțimi

Doi oameni, cari călătoreau, au ajuns într'o strămoare. Drumul cotea printr'o pădure deasă și mare. Aici era un adevărat întunec de noapte, și omul care mergea călare, aproape de vizitiu, nu putea să vadă drumul ca și celalalt, așa că, la fiecare colitură se isbea de câte ceva. „Cum puteți merge pe un asemenea drum?”, întrebă el pe vizitiu. „O, eu urmez drumul pe cer”, răspunse acesta. Prinving în sus, celalalt văzu printre crengile copacilor, cerul înstelat și înțelese. Așa este drumul pe care trebuie să mergem, în cea mai mare parte a vieții noastre creștine; drumul pe cer. Dar mai sunt și alte experiențe. Doi oameni s'au rătăcit într'o pădure, când unul dintre ei, se urecă într'un copac mare și examină ținutul din jur. Când s'a coborât, au putut urma drumul mai departe. În greutățile vieții, când ne înăl-

țăm inimile la ceruri, și cerem ajutor, putem să ne urmăm drumul nostru în liniște și siguranță.

Chipul lui Hristos

Se spune despre Leonardo da Vinci, vestitul pictor italian, că, pe când își picta renumitul lui tablou, „Cina cea din urmă”, s'a certat urât cu un vechiu prieten. Pentruca să jighească pe acest om într'un chip mai înjositor, el pictă după asemănarea lui, pe Iuda din tabloul său. Dar când se apucă de chipul Mântuitorului, nu avu nici un rezultat. A lucrat din răsuputeri, dar fața ideală a lui Hristos n'o putea picta. Un asemenea Mântuitor iertător, nu poate fi zugrăvit de un om, a cărui inimă arde de ură. A trecut câțva timp. El se căi de purtarea aspră pe care a avut-o față de prietenul său. Șterse fața lui Iuda și s'a duse să se împace cu acel prieten. Nu peste mult, se întâmplă, după cum spune povestirea, că într'o noapte a văzut în vis fața lui Hristos. Mai exact putem se spunem că, atunci când cugetul lui a fost curățit, a putut să picteze minunata icoana lui Hristos.

Eu mă mir mult, cum poate Dumnezeu să facă lucruri bune din materialul cu care lucrează, și care este omul.

Omul, care trăiește numai pentru sine va ajunge să fie singurul jeluitor la propria lui înmormântare.

Când suferinți . . .

de Tușu Șirianu

*Când suferinți chinuitoare
Te vor zdrobi cumplit de greu,
Lui Isus spune-I ce te doare,
Sfânt Fiului lui Dumnezeu.*

*Deacum să nu-ți mai plângi amarul,
Ci ochii tăi ridică-i sus
Spre Golgota, la sfânt altarul
Pe care S'a jertfit Isus.*

*Azi de te mustră conștiința
Pentru mulțimea de păcate,
Când te gândești la suferința
Și rănile-I însângerate.*

*Cu umilțnă te prostorne
La crucea palimelor crunte
Și din lăcașele eterne,
Cunună vei pr'imi pe frunte.*

În 22 Mai, în Davideni, jud. Storojinet, a avut loc o frumoasă serbare a tineretului, condusă de Isaac Ioan, seminarist. S'au recitat poezii și a cântat corul din loc. Doi tineri s'au predat Domnului.

STRIGĂTE DUPĂ AJUTOR

(Urmare din pag. -a)

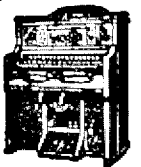
că nu iubește mai întâi pe aproapele, pe care-l vede?

Să fim dar înțelepți, căci Cel ce ne-a dat de toate, și care nu se uită la fața noastră, ne va judeca cu dreptate. Să chivernisim cu dreptate gunoaiile acestor pământești, ca, prin ele, numele Lui să fie laudat.

Numai atunci vom înțelege inima bunului Păstor, când îi vom căuta pe săraci așa cum e căutat aurul sau diamantele. Unde este El?, întrebau cei de pe vremea Lui. Unde-i Hristos, Unsul lui Dumnezeu, Fiul Celui prea Înalt? Vestele săracilor Evanghelia; înlătură durerile, suferințele lor. Urmele Lui varsă mană (Ps. 65:11). Mergând pe aceste urme, Corneliu s'a întâlnit cu îngerul, Avraam cu Dumnezeu, femeia din Sarepta cu omul lui Dumnezeu, iar tu, mergând pe aceste urme, te vei întâlni cu Fiul lui Dumnezeu. Cât timp creștinii nu vor înțelege adevărata datorie față de săraci, Domnul Isus se va ocupa singur de ei. Un nou câmp de misiune se deschide,

o nouă problemă se ridică. „Iubirea lui Dumnezeu vestită săracilor prin fapte și vorbe”. Să-i părăsim? Să dormim departe? Sau să ne trezim, să ajutăm pe Domnul nostru la lucru? Unii au zis: „Mă lipsesc de tot, de ce n'am absolute nevoie, numai gloria și Impărăția lui Dumnezeu să crească”. N'ai vrea și tu cât mai trăiești, să fii unul din ei?

**Harmonii
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

**Francisc
Kecskés
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16.**